

LÁSKA S NENÁVISTÍ SE STŘÍDÁ

Lada Ondříšková

LÁSKA S NENÁVISTÍ SE STŘÍDÁ

Lada Ondříšková

Vydal powerprint s.r.o.
pod značkou Bookla,
v Praze roku 2025

ISBN 978-80-7568-953-5

— TA NEJDELŠÍ...

LEŽELA JSEM V NEMOCNICI...

Devět let mi bylo, když v nemocnici se leželo.
Auto mě srazilo.
V nemocnici, myšlenky zkalené, před očima postavy neviditelné.
Deset let již tomu je a oni stojí u nohou mé postele.
Kdysi na mě mluvili, asi mé vnímání zkazili.
Jejich příběhy mi do hlavy vrývají, jako léta,
já se do jejich světa nastěhovala.
Vlíčí lidé si říkají, já jako člověk, jim však náležím.
Jsem jejich SVATÝ, jsem ten, kdo je životů zbavit smí.
Rovněž jsem jejich vězněm, jsem jejich zajatcem!
Oni nic však netuší, oni jsou v nevědomí, svět reálný je jim ukradený.
Svět reálný se mi nelíbí, Černý Les si podle sebe tvořím.
Je Černý jen proto, že mé dětství nebylo ono.
Stěžovat si nesmím, jinak krutost jejich pocítím.
Nejsem člověk normální...
Lehký autista ve mně bydlí, introvert je to skvělý,
básník, co je ve mně skrytí žije v ústraní.
Umělec, maličkatý, styl jako od dětí.
Vlastní kniha na polici, sbírky, co nejdou do paměti...

Deníky tajné, jsou však všem okolo mě přístupné.
Jedna, dva, tři... deník si Lado opatří!
Příběh tón ztrácí, já s maskou dál žiji.
Sen o cukrárně vlastní, sen o vlastním snění.
Za bílého dne sním, někdy nevím, co za bytost se se mnou snaží sžít.
Nechci ve středu zájmu být, po pozornosti však tuze toužím.
Jsem hlavolamem záhadným, co se nesmí před nikým skrýt?
Mám trápení...
Čím víc po mně křičí, tím více věcí mě utěší.
Věcí spousty mám, že bych šťastná byla, nepovím vám.
Šťěstí, co to je, otázka prastará.
Ptám se, proč se mé myšlení někdy rýmuje?
Ptám se, proč se vše nějak jmenuje?
Nechápu svět okolní, oni mi s ním pomáhají?
Přátelé Vlčí, jsou mé zázemí.
Každý mi říká že v realitě žít mám, ale já jim to baštit nehodlám!
Je těžké žít ve dvou světech, vážení, je to tuze vyčerpávající...
Léky na zklidnění zobu dál, že je neslyším, stresuje mě dál.
Cizí jazyky ráda mám, že bych se je však učila, to bych lhala vám.
Ležela jsem v nemocnici, kde byly bílé stěny.
Já postavu vnímala, později, si pár z nich jako plyšáka ušila.
Jmen je strašná hromada, postav hromada, která se zašmodrchala.
Vnímám každou z nich dál, postavu Felixe v oblibě mám.

Oni mi povolují vše, jako kartografovi a písáři, zaznamenat a ukázat dál.
Jsem člověk nenormální, co chce být někým jiným.

Ležela jsem v nemocnici, bez dvojčete a podpory.
V řadě poslední jen zmíním, že bojovat s nimi již dál nemíním,
strach, že mi ublíží se ve mně dál plíží!

— KRATŠÍ BÁSNĚ...

JSEM...

Jsem motýl, co se vznáší nad zemí.

Jsem stínem, co městem bloudí, přízrakem tichým a osamělým.

Jsem vlkem, co lesem běží a ani neví co ho děsí.

Jsem srnka malá velmi vyděšená.

Jsem květina, co skomírá.

Jsem devítiletá holčička, jež se ztratila.

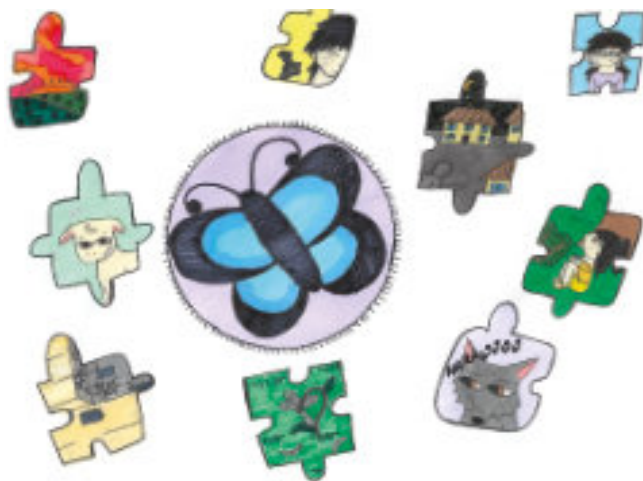
Jsem zeď šedá, co padá.

Jsem chlapcem, co je pytlákem.

Především jsem dívkou, dcerou i sestrou,

kterou její myšlenky, doslova, bijou.

Také jsem bláznem, co ztratí se nad ránem...

DOPIS NA ROZLOUČENOU (A)...

Já dopis na rozloučenou dostala, u jeho pročitání se rozbrečela.

Dopis na rozloučenou, nyní na stole mém leží,

já hlavu v rukách držím.

Tento dopis rýmovaný, rukou jeho je psaný.

Do světa smyšleného, neexistujícího, se zavírám a mlčím vám dál.

Hladovkou se trestám, že si za to sama mohu, říkám si dál.

Postavy smyšlené, pro mě jsou však důležité.

Jsem vězněm.

Nikdo to nepochopí, nikomu slova v dopise nepřijdou zvláštní.

Dopis tento, prostý text, na lístku leží smysl, co překvapí.

Já dopis na rozloučenou otevřela, dělat jsem to neměla.

Slova jeho, kouzelná, mně to však ublížit má.

Po té době dlouhé, dopis na rozloučenou se objevuje.

Dopis na rozloučenou na kusy trhám, úzkosti se vzdám.

Dopis na rozloučenou, básní byl, nikdo ho za dopis nezaměnil.

KAPKA LEPIDLA...

Na stole leží kapka od lepidla.

Co na tom stole pohledává, copak tam dělá?

Kdopak to lepil, že tu kapku neuklidil?

Lepidla již moc není, ta kapka zaschnout brzy musí!

Na stole leží kapka od lepidla.

Komu pak tuba lepidla patří, kdo je za to zodpovědný?

Pokud kapka lepidla zaschne, již se nesetře.

Lepidlo v tubě zasychá, ta kapka je již suchá.

Náhle někdo přichází a kapku odstranit zkusí.

Na stole kapka lepidla byla, nyní je tam hluboká drážka.

STROMY V LESE...

Jsou to stromy v pozadí, jsou to stromy u prázdného nádraží.

Ti, co mě znají tuší, co tím myslím když, stromy, vyslovím.

Ostatní se mě jen uklidnit snaží, když slzy tváře smáčí.

Jsou to stromy na nádraží, stromy, co nemluví.

Strom ani neublíží, jen tiše v lese stojí.

Čím víc jich je, tím větší je les.

Já les jeden znám, ten však na mapách neleží ani za mák!

Ten les, v mysli mé, Černý, se jmenuje.

Jsou to stromy v pozadí, že to nejsou lidé, oklamat se snažím.

Strach z toho všeho mám, na lesní cestě se najednou ocitám...

PTALA JSEM SE...

Jednou, ptala jsem se sama sebe, proč se něco rýmuje?
Jednou, ptala jsem se sama sebe, proč se vše nějak jmenuje?
Jednou, ptala jsem se sama sebe, proč se řemesla učíme?
Jednou, ptala jsem se sama sebe, proč se vše vylepšuje?
Jednou, ptala jsem se sama sebe, proč svět vůbec existuje?
Jednou, ptala jsem se sama sebe, proč někdo žije obráceně?
Jednou, ptala jsem se sama sebe, proč vůbec jíme?
Jednou, ptala jsem se sama sebe, co je to za příběh?
Jednou, ptala jsem se sama sebe, co vlastně jsme?
Jednou, ptala jsem se sama sebe, proč nežiju jinde?
Ptala jsem se, avšak marně, co že to vlastně jsme
a odkud a kam míříme?

ДВОЙНЯШКИ

(DVOJČATA | B)

Dvojčátka se narodila, chlapeček a holčička.

Osud panenku svírá, dvojčátka šikana potká.

Pak ta nehoda, je to snad náhoda?

Dvojčátka se narodila, chlapeček a holčička.

Křik se ozývá, celá ulice svítí dál.

Záchvaty strachu a hněvu dvojčátka zaplavují,

mladšího brášku mají, to však nevnímají.

Dvojčátka se narodila, chlapeček a holčička.

Každý jinak vypadá, zájem o sebe nemá.

Všechno do němoty se obléká mladší chlapeček a starší holčička...

VŠECHNO JEDNOU KONČÍ...

Všechno jednoho dne skončit musí, moc se o tom nemluví.

Květiny skomírají, vadnou, umírají, věci padají.

Lidé se na Zemi střídají, fotky cizích jim nic nepoví.

Na fotkách pár mladý, pár starý, i děti co v očích jiskry mají.

Zvířata umírají a znovu se rodí.

Všichni se jen o majetek svůj starají, ostatní jim jsou lhotejní.

Všechno jednoho dne skončit musí, moc se o tom nemluví.

Slova v tichu se ozývají, odráží, jak pocity, co zůstaly skryty.

Poslední tanec, vážení, poslední vystoupení.

Všechno jednoho dne skončit musí, moc se o tom nemluví...

ZLOST...

Jednou hlas zvýším, napodruhé jiný ton slyším.
Proč být zlá se ptám, jako hodnou mně tu každý zná.
Jsem však ďáblík malý, ďáblík, co vyletí.
Za nepřitele mě brát nemusíte, byť jsem ohnivě zvíře.
Znepřátelíte-li si mně, jdu do boje!
Bojovat moc neumím, jedním heslem se řídím, ale i tak se ubráním.
Jen jednou vyletím, mé svědomí, z cesty uhnout **nemíním!**

MĚSÍC JE NÍZKO...

Už se mi nesmějí, ani ta slova neslyším.

Vše odešlo, měsíc je nízko.

Stále strach mám, ten však potlačuji dál.

Ani slova neslyším, slzy se přibližují.

Tělem svým okolí klamu, co že to hraju za hru?

Měsíc je nízko, kde jsi, má oblíbená knížko?

Prý se jim nelíbím, co že jsem to za stvoření?

Dnešek asi blbý bude, měsíc se přibližuje...

FINANČNÍ NEGRAMOTNOST...

Tam já něco koupím, na e-shop zamířím.
Zde něco pro sebe či druhé koupím, však já vím.
Finanční gramotnost se kolem peněz točí,
já držet umím víc tu, co vidím.
I tady něco roztomilého, pak vždy osamoceného.
Nakonec tvrdě narazím, však já vím...

